

Гори ли и днес пламъкът на духовността?

Този въпрос ще бъде винаги актуален за нас, българите, и ще държи будна съвестта ни, защото в националния ни календар има една светла дата, която ни напомня за духовни подвизи и непреходна слава.

Деня на народните будители – празник, на който почитаме паметта на прочути и незначайни българи, живели и творили със съзнанието за мисия към своя народ.

Този празник е значим и вълнуващ за всички, които се учат в Българското училище в Прага. Учениците знаят, че в националния ни пантеон са съхранени имената на много заслужили българи, оставили ярка диря в нашите съдбини, държавност, в борбите за църковна и национална независимост, просветни и обществени дейци, класици в литературата и изкуството. Тържествата в училище в навечерието на 1-ви ноември имаха много лица. Те започнаха още на 29-ти октомври – ден, посветен на 100-годишнината от смъртта на Пенчо Славейков – творец с изключителен стил, у когото се срещат и преплитат развойните линии на Българското възраждане и модерните европейски идеи.

На границата на две епохи, на две поколения, той свързва в творчеството си българското, националното с общочовешкото и вечното.

На общоучилищното тържество учениците от 12-ти клас, подготвени от г-жа Болчева, представиха презентация, проследяваща интересния жиз-

нен и творчески път на този уникално талантлив българин.

Представена бе най-поетичната творба на Славейков – „Сън за щастие“, която завладява с оригиналните лирически миниатюри, където картините са изчистени, спокойни, унасящи в някакъв друг свят; словото се лее, образите се менят...; слушателят се пренася в дълбините на един своеобразен микрокосмос.

Прозвуча незабравимата Славейкова балада „Неразделни“, напомняща за сплетените клони на „стройната Калина и кичестия Явор“ – символ на вечната любов, любовта след смъртта. Зрителите научиха за националния епос „Кървава песен“, който П. Славейков извайва като неповторим паметник на българската литература и с който е номиниран за Нобелова награда, но поради смъртта си не я получава...

Той оставя трайна следа в културната история на България – белязан за цял живот от страданието, жрец на поезията и войн на едно ново изкуство.

На 30-ти октомври празничният дух продължи да шества в Българското училище.

Ученици от 7-ми и 12-ти клас, с помощта на преподавателя по история – г-жа Катя Начева, бяха подготвили съдържателна презентация, която завладя присъстващите.

Встъпителното слово на г-жа Начева напомни за значимостта на този ден: „В историческата съдба на българ-

ския народ има много възходи и изпитания. И точно в такива времена монаси, преводачи, преписвачи и книжовници са създавали и съхранявали народностното съзнание и ценности. Така българският народ е оцелявал и се е възраждал духовно.

Усилията на народните будители довели до създаване на емблематични произведения, които вдъхвали вяра, връщали равновесието и духовната стабилност на българите.

На 1 ноември ние се покланяме пред своите будители – учители, учени, журналисти, борци за новобългарската просвета, църковна и национална самостоятелност, творци, които съхраниха спомена за славното минало и завещаха просвета и преуспяване.“ Споменати бяха имената на тези велики българи – духовни водачи, безчието дело България днес нямаше да бъде същата; посочена бе заслугата им за запазване на българщината през вековете.

Те не могат да бъдат забравени – светлите имена на първоучителите Кирил и Методий, Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Патриарх Евтимий, Неофит Рилски, Неофит Бозвели, д-р Петър Берон, Васил Априлов, Г.С.Раковски, Васил Левски, Христо Ботев, цяла плеяда неуморни книжовници, просветители и радители за народна сваят и българско самосъзнание.

На 31-ви октомври признателните ученици от БСОУ „Д-р П. Берон“ изразиха своята почит към народните будители, като окичиха с цветя техните паметници – скулптурната композиция на св. св. Кирил и Методий на Карловия мост и барелефа на д-р Петър Берон, намиращ се в пасажите на Чешката народна банка.

Този общобългарски празник е още по-скъп и вълнуващ за нас, живеещите извън пределите на Родината, и отеква в душата на всяко българче, възпитано в нашето училище.

От дистанцията на времето спокойно можем да заявим, че мисията на духовните ни водачи е изпълнена, пламъкът на духовността е жив. Нека да носим гордо този пламък в сърцата си, да го съхраним и предадем с вдъхновяваща сила като безценно богатство на идните поколения!

Снежана Таскова

Учениците от Българското училище пред барелефа на д-р Петър Берон в Прага